

Hyvät kuulijat,

Kaksi vuotta sitten Suomen Turun ylle kertyi synkkiä pilviä. Noista pilvistä ei ropissut sadetta vaan kosteus kaupungin kasvoilla koostui kyyneleistä. Kyyneleet eivät syntyneet Auran aalloista vaan suolasta, jota haavoihimme siroteltiin. Haavoihin, jotka eivät enää umpeutuneet.

Kello oli 16.02 ja tapahtui se, mitä Suomessa ei koskaan pitänyt tapahtua. Olemme kokoontuneet tänne Aurajoen rantaan muistamaan Suomen ensimmäisen jihadistisessa tarkoituksessa tehdyn islamilaisen terrori-iskun uhreja sekä laskemaan kukkia hiljaisen virran vietäväksi heidän muistolleen.

Terrorin uhreiksi joutui kymmenen viatonta henkilöä, joista kaksi menehtyi. Kotiseutuamme kohtasi äärimmäinen paha ja tämän pahuuden takia kuolleiden, loukkaantuneiden ja heidän läheistensä tragedia ei saa koskaan painua unholaan. Muistamme historiaa, jotta voimme oppia siitä.

Iskun jälkeen meille kerrottiin, että mitä enemmän elämä jatkuu arkisena, sitä nopeammin voimme käsitellä asiaa. Asiat yritettiin selittää parhain päin, jonka jälkeen niistä vaiettiin. Ajan kuva on se, että tietyistä asioista vältetään sanomasta mitään negatiivista. Yhtenäisyyttä ei kuitenkaan rakenneta siten, että yritetään olla vain yhtä mieltä ja vain koska asiasta ei uskalleta muuten keskustella. Ja ne, jotka uskaltavat, saavat tuntea sen nahoissaan.

Ilmiö on samantyyppinen kuin suomettumisen aikana. Jopa niin, että emme enää uskalla puolustaa sitä mihin uskomme ja huolehtia omasta turvallisuudestamme. Turvallisuus on ollut yhteiskuntamme arvokkaimpia piirteitä. Nyt elämme äärimmäisen liennytyksen ja hyväuskoisuuden aikaa. Uhrit maksoivat siitä kovimman hinnan. Muistakaamme heitä, kun kukat lipuvat pitkin Aurajoen pintaa.

Hyvät kuulijat,

Turun päivänä 2017 laskettiin jokeen ensimmäisen kerran kukkia uhrien muistoksi. Seuraavana vuotena ei kaupunki tai valtiovalta enää halunnut muistella järkyttävää tragediaa laisinkaan ja muistotilaisuuden järjestäminen jäi yksittäisille kansalaisille ja kansalaisliikkeille. Kun terrori kohtasi Ranskaa, Norjaa tai Espanjaa, ei vastuu jäänyt yksinään omaisten ja kansalaisten hartioille. Suomen Turku pystyy parempaan.

Ei voi olla niin, että yhteiskunta äityy valikoimaan mitä tragediaa on suotavaa muistaa, mitä kärsimystä on sopivaa jakaa tai ketkä sitä saavat surra. Turun tragedia koskettaa kaikkia turkulaisia ja yhdessä meidän on se kohdattava, vaikka se voi vaikealta tuntua.

Vetoan Turun kaupunkiin, että se toimii sillanrakentajana ja kunnioittaa terrori-iskun uhreja valaisemalla kirjastosillan Suomen lipun väreillä jokaisena tulevana elokuun kahdeksantentoista päivänä.

Vaikka aika unohtaisi uhrit, me emme unohda.

Vilhelm Junnila